

РЕШЕНИЕ

№ 7805

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9174** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община срещу Решение № 2069 от 03.05.2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133- и състав, постановено по НАХД № 20221110215141 по описа за 2022 г. на СРС, с което е отменено изцяло Наказателно постановление (НП) № 396092/30.11.2021 г., издадено от Заместник кмета на Столична община. С посоченото НП на Л. М. Д., на основание чл. 53 и чл. 13, б. "б" от ЗАНН и чл. 49 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/, е наложена глоба в размер на 50 лв. за извършено нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 вр. чл. 46, ал. 1, вр. чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО.

В касационната жалба се излагат доводи, че решението на Софийски районен съд е неправилно и постановено при съществени процесуални нарушения. Твърди се, че нормата на чл. 18 от Наредбата за реда и условията за пътуване в обществения градски транспорт на територията на Столична община установява изрично задълженията на гражданите, ползващи услугите на обществения градски транспорт. Твърди се, че районния съд неправилно е приел, че в хода на административно-наказателното производство е допуснато нарушение на материалния закон по

отношение на приложимия нормативен акт, по който е следвало да се санкционира нарушението. Сочи се, че изводът на съда, че по отношение на нарушението е приложим Закона за автомобилните превози (ЗАВП), а не Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО) е неправилен, доколкото ЗАВП се отнася до междуселищните и международните превози, а по отношение на обществения градски транспорт на територията на Столична община е приложима Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО). Претендира се отмяна на решението на Софийския районен съд и постановяване на ново по съществото на правния спор, с което да бъде изцяло потвърдено наказателното постановление.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, чрез юрк. В. моли съда да постанови решение, с което да потвърди издаденото НП.

Ответникът – Л. М. Д., редовно призована, не се явява и не се представлява. От ответника по касация е постъпил писмен отговор на касационна жалба, в който е изложено становище за правилност на обжалвания съдебен акт. Моли се решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила като допустимо и правилно. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение, за които са представени списък с разноски, договор за правна защита и съдействие и пълномощно.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XV касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна, в срок и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Безспорно е установено в производството пред Софийски районен съд, че на 07.11.2021 г., около 08:40 часа, в [населено място], Л. М. Д. пътувала в автобус № 280 с инв. № 2301, след спирка „Технически университет“, в посока към метростанция „Г. М. Д.“. При извършена проверка дали пътниците притежават редовни превозни документи от свидетеля С.- актосъставител и колегата му К., контролори по редовността на пътниците към Центъра за градска мобилност, е установено от последните, че Л. М. Д. няма редовен превозен документ. Л. Д. отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролора, за което ѝ е съставен АУАН № 396092/07.11.2021 г. за нарушение на чл. 18, т. 1, т. 2, и т. 3 вр. чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община. АУАН е съставен в присъствие на един свидетел, който се подписал в акта. Съставеният АУАН е връчен на Л. Д., която го подписала, без възражения по констатациите. Възражения срещу АУАН не са подадени и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения АУАН, при идентично описание на фактическата обстановка и посочване като нарушени разпоредбите на чл. 18, т. 1, т. 2, и т. 3 вр. чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, на 30.11.2021 г. е издадено обжалваното НП. По делото липсват данни за датата на връчване на НП.

При тази фактическа обстановка Софийски районен съд е приел, че от доказателствата по делото безспорно се установявало, че Л. М. Д. е пътувала на 07.11.2021 г., около 08:40 часа, в [населено място], в автобус № 280 с инв. № 2301, след спирка „Технически университет“, в посока към метростанция „Г. М. Д.“, като последната не разполагала с редовен превозен документ и отказала да закупи карта за еднократно пътуване. Съдът е посочил, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. СРС е приел, че в хода на административно- наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са опорочили издаденото НП и са абсолютно основание за отмяната му. Установено е, че АУАН е съставен в нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 ЗАНН, а НП е издадено в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. 1 и т. 6 ЗАНН.

Така постановеното решение е правилно. Споделят се от настоящия касационен състав изложените в него мотиви.

Видно от текста на АУАН и НП, правната квалификация на нарушението е по чл. 18, ал.1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО. Посочената разпоредба урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ, да го представят на контролните органи, както и да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване. Видно от текста на АУАН и НП - посочени за нарушени са всички хипотези, поради което не е ясно за кое от тези деяния е санкционирано лицето. В словесната част на АУАН и на НП не е описано неизпълнение на задължения по т. 2 и т. 3 на чл. 18 от НРУПОГТТСО. От свидетелските показания на разпитания пред СРС свидетел става ясно, че Д. е пътувала без превозен документ и е отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър. Дори да се приеме за доказано, че са извършени нарушения на всички описани в текстовете на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 задължения на пътниците, то това не е отразено в съдържанието на АУАН и НП. В словесното описание на нарушението липсва такова посочване. Разминаването между словесно описание на нарушението и правната му квалификация е съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като създава неяснота относно конкретното административно нарушение, за което е ангажирана отговорността на лицето и нарушава правото му да организира адекватно защитата си. На следващо място - посочената за нарушена разпоредба на чл. 46, ал. 1 от Наредбата в АУАН и НП, предвижда, че „при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ, пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците: 1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролър и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2. при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. Така цитираната разпоредба не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролъра по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка.

Всичко гореизложено води до извод, че в НП не е описана точно и ясно правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл.

57, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав споделя съжденията на СРС, че допуснатите процесуални нарушения са ограничили ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. За Д. е останало неясно какво конкретно нарушение е извършила, поради което е възпрепятствана да осъществи в пълен обем правото си на защита.

В допълнение, съдът споделя мотивите на първоинстанционния съд досежно липсата на надлежно връчване на НП. По делото не се съдържат доказателства административният орган да е връчил НП на Л. Д., съответно срокът за обжалване не е бил преклудиран.

За пълнота на изложението трябва да се отбележи, че в обжалваното първоинстанционно решение не са изложени доводи по отношение приложението на чл. 101 от ЗАВП, съответно аргументите на касатора в тази посока, наведени с касационната жалба, не следва да бъдат обсъждани от настоящата съдебна инстанция. С оглед на изложените по-горе констатации относно правната квалификация на нарушението, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение на СРС е правилно и следва да се остави в сила.

При този изход на спора и предвид своевременно предявената претенция за присъждане на направените по делото разноски на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 300 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение по представен договор за правна защита и съдействие от 29.06.2023 г.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК Административен съд София - град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2069 от 03.05.2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-и състав, постановено по НАХД № 20221110215141 по описа за 2022 г. на СРС.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Л. М. Д. разноски по делото в размер на 300 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.